

[Lysholm Christensen]

ne redegørelse om den danske forskningsindsats.

Kristeligt Folkeparti noterer sig med tilfredshed ministerens bemærkninger om den strategiske satsning. Forskningen i Danmark svarer jo kun til 0,6 pct. af verdens samlede forskning. Derfor kan vi ikke satse på alle felter, og derfor er vi enige i, at der skal satses strategisk. Også tankerne om internationalisering og forskermobilitet kan Kristeligt Folkeparti tilslutte sig. Angående forskermobiliteten ser det desværre ud til, at de nye særlige lektortillæg gives på en måde, der virker hæmmende, idet disse såkaldte docenttillæg ganske vist er personlige, men bortfalder, hvis en forsker skifter fra ét universitet til et andet.

Generelt mener vi, at Danmark bør satse mere på forskning, det gælder både grundforskning og den anvendelsesorienterede forskning. Vi kan også støtte ministerens tanke om et forskningspolitisk råd, blot vil vi gerne efterlyse kriterier for udvælgelse af medlemmer til rådet. F.eks. mener vi, at man skal insistere på, at grundforskningen er repræsenteret i dette råd.

Derimod er vi i Kristeligt Folkeparti ikke overbevist om nytten i at reducere antallet af forskningsråd fra de nuværende seks. Efter ministerens tanker skal bl.a. Statens Teknisk-Videnskabelige Forskningsråd lægges sammen med Statens Naturvidenskabelige Forskningsråd, dog skal biologien udskilles og lægges sammen med Det Medicinske Forskningsråd. Vi er betænkelige ved denne sammenlægning, som meget vel kan komme til at betyde, at den anvendelsesorienterede forskning fremmes på bekostning af grundforskningen, og det er jo til syvende og sidst den, som skal være inspirator for den anvendelsesorienterede forskning. Der er meget vigtige opgaver i den anvendelsesorienterede forskning, f.eks. risikoforskning og forskning i alternativ energi og miljø, men disse opgaver skal ikke løses på bekostning af grundforskningen. Videnskabernes Selskab har vendt sig mod denne nye struktur, og det lægger Kristeligt Folkeparti vægt på, for det er meget tvivlsomt, om man kan styrke forskningen ved at indføre en struktur, som ikke nyder forskersamfundets tillid.

Der er i redegørelsen en vis tilbøjelighed til at pege på store forskningsenheder, ligesom ministeren i den uddannelsespolitiske redegørelse talte om at samle forskningen i tilstrække-

lig store miljøer. Vi lægger vægt på, at vi også fortsat kan lade mindre forskermiljøer trives; stort er ikke nødvendigvis smukt. Der er i Danmark en tradition for mindre forskningsenheder, og mange af disse har vundet betydelig anseelse også internationalt set. Forskningsrådene bør derfor ikke koncentrere deres bevillinger omkring de meget store enheder.

På universiteter m.m. bør man for at effektivisere forskningen overveje at indføre ordninger, som aflaster det videnskabelige personale på institutterne administrativt, for mange forskere tvinges med de nuværende ordninger til at bruge op til halvdelen af deres arbejdstid til administration. Man må håbe, at debatten her kan føre til nye modeller, som tillader en bedre anvendelse af disse medarbejderes arbejdstid.

Vi kan tilslutte os ministerens ønske om at satse på kvalitet i forskningen, men vi er ikke overbevist om, at optælling af citater er en god målestok for kvaliteten. Metoden har været omtalt i flere år, og den har ført til dannelsen af såkaldte citatklubber, hvis medlemmer ved citater kan øge den samlede kvalitet. På den anden side må man indrømme, at det er svært at komme med en bedre målestok end den, ministeren nævner. Under alle omstændigheder er det vigtigt, at kvalitetsmålestokken er international.

Til sidst skal jeg anføre, at vi tilslutter os ministerens tanker om samspil mellem offentlig og privat forskning. Generelt er det meget vigtigt at tage initiativer, så den samlede forskningsindsats i Danmark øges. For megen forskning kan der argumenteres økonomisk, men ikke for hele forskningen. Vi må ikke glemme grundforskningen og forskningen inden for humaniora; her kan vi ikke argumentere med kortsigtede gevinster, men nok med udsigten til ny indsigt, som er værdifuld på det menneskelige plan og i mange tilfælde også på det økonomiske plan.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Vi forsker for lidt, for spredt, for statisk og derfor også for dårligt i Danmark.

Lad mig begynde med det første: Vi forsker for lidt. Det er især den private sektor, der forsker for lidt. Antallet af offentligt ansatte forskere er ikke ringere i Danmark end i de lande, vi plejer at sammenligne os med, i hvert fald ik-